

*Látom múzeumos életem, jön ki
a fürdőből posztmortem köntösben.
Úgy átadnám a szót, de akik folytathatnák:
már elköltöztek egy másik történetbe.
Hívnak, nem tudnak nélkülem játszani.*

KOLLÁR ÁRPÁD

Megyek

*göröngyös utcákon hajtok a szélben,
a messzi boltba tekerek, hogy jó sokáig tartson,
porba hullik közben a zsebemből az apró,
porba hullik a hétfő, a kedd meg a szerda,
zizeg bennem az élet, mint a zöld legyek,
megyek a boltba én, csak megyek és megyek.*

Homoktengeri

*fekszem a napon, homokba fúrom a kezem,
meleg van, izzadok, nem fáj semmi sem,
mint egy szelet kenyéren, átsüt a bőrömön a nap,
homokba fúrom a fejem, homokba hát a lábam,
homokba süppedek, mintha nehéz paplan alá,
mintha bunkerben, mintha sötét szobában,
a homokban csak én meg én vagyok,
csak hínár van, csak csigák, csak rákok és homok,
partra dobott a tenger a nagy vihar után,
csak fúrom magam, süppedek tovább és tovább,
homokféreg vagyok, bányász és vakond,
a homok alatt, a homok alatt én már jó helyen vagyok.*

Vágom

*vágom a hajam, vágom,
az a másik, ott a tükörben,
aki helyettem van ott,
az is vágja velem, ha vágom,
vágom a hajam a nagyllóval,*

*a mama rozsdás nagyollójával,
vágom a fülem is, vágom,
nem fáj a bajam, ha vágom,
a fülem sem fáj, nem fáj,
csak ha vágom, ha vágom.*

ÁFRA JÁNOS

Ott, ahol nem

*Ott voltam, mielőtt megszülettél,
akkor fogtam fel, az otthon mit jelent,
ültem negyven kilométerre a körteremtől,
ahol édesanyád hívogató nyögéseit
énekké komponálták meg a fehér falak
és a bőr akusztikája. Épp elkezdtem érteni,
mit ad majd a visszaszerzett biztonság –
az a fajta pótlólagos elégedettség,
amit a család nyújt az elkülönülés után,
engesztelésül a gyermekeknek.*

*Ott álltam, lemondva a csendről,
s megválva a kifogástalan egységtől,
amiről már sejtésem se lehetett hat év után.
Félelem nélkül elfogadtam a hallgatást is,
az úgynevezett otthon veszélybe kerülését,
pedig éreztem a levegőben, mint kiskutyám,
a kis korcs, aki még időben ráeszmélt,
hogy visszafordíthatatlan lesz, ami közelít,
és inkább megszökött a búcsúzás előtt.
Mert a házban a rák ismeretlen erő volt,
de apám üregeiben kitartóan dolgozott,
átrágtá belülről – ahogy kutyánk – a csontokat,
és mire te kimondtad az első szavakat,
apa szabadon engedte az utolsó lélegzetet.*

*De egy évvel előbb még ott voltam,
és vártam a nappali foteljában,
hogy megszüless. Mindenféle tudás nélkül
vártam, mert ha most itt vagy velem,
várnom kellett, hogy elgyere, hogy elteljen
ez a tizennyolc év. Számítottam rád,
mint anyai ölelésre, mint arra a lehetetlenre,*